

have ved vort Vædringsforslag under Nr. 22 søgt at forbedre den stigende Skala. Om nu den ene eller den anden stigende Skala er den rette, er noget, der vel kan være Tvivl underkastet, noget, som der kunde disputeres meget om baade op og ned, og det kan godt være, at hvis ikke de Hensyn, som jeg før omtalte, ikke havde gjort sig gældende, havde adskillige af Udvalgets Medlemmer ønsket at stille sig paa en anden Skala, om de end ikke just vilde finde sig absolut foretrukne i den Skala, som det ærede Medlem har opstillet. Nej, Faktum er det, at den stigende Skala er slet ikke glemt, men findes i vore Vædringsforslag, og det forekommer mig, at det rører en meget stærk Selvfølelse hos det ærede Medlem, naar han vil tillægge sig alene en Ret til at vide, hvordan en stigende Skala skal være. Om den stigende Skala, som det ærede Medlem har stillet op, vilde vinde Rigmændenes Bifald, hvilket han mente, skal jeg lade være usagt. Det ærede Medlem indbyttede sig i det hele taget, forekommer det mig, naar han talte om Rigmændene, i adskillige mærkelige Selvmødsjigelser. Det ene Øjeblik mente han, at Rigmændene vare saa ædle, at de ikke vilde bryde sig det mindste om, at de skulde betale efter den højeste Sats paa hans Skala — det næste Øjeblik mente han, at hvis vi blot kunde faa den Bestemmelse ind om, at Skatteprocentens Størrelse blev fastsat paa Finansloven, skulde det nok dæmpe Rigmændenes Krigsgalskab, hvis de kom af med nogle Øre mere —, i det næste Øjeblik igen sagde han atter, at man havde ikke Lov til at tro om disse Rigmænd, 3: dem, der for at spare paa Finansloven vilde afstole deres Krigsgalskab eller afstole det, som de anse for deres Patriotisme, — at man ikke om dem havde Lov til at antage, at de for usjelt Mammons Skyld vilde flytte til Udlandet, hvis Skatten blev forhøjet. Det forekommer mig, at det er vanskeligt, at faa disse Udtalelser til at rime sammen. Jeg fik det Indtryk, at det ærede Medlem skulde benytte Rigmændene som Argumenter i sit Foredrag, men da de skulde benyttes til forskellige Ting, maatte de ogsaa fremstilles paa forskellige Maade, snart som nogle Engle og snart som nogle fule Djævl. Jeg ser nu ikke just saaledes derpaa, at det er Spørgsmaalet om Rigmændenes Stilling, der er det afgørende i denne Sag. For mig og vistnok for de fleste ligger Spørgsmaalet om, hvorledes Middelfstanden faar det, meget nærmere end Spørgsmaalet om Rigmændene, og det kunde jo dog være, at der, hvis man vilde undersøge det ærede Medlems stigende Skala, fandtes adskillige Folk, som man nær-

meft her til Lands maa henregne til Middelfstanden, som ikke vilde være saa absolut vel-tjente med den. Det skal jeg imidlertid ikke komme dybere ind paa, da jeg, ligesom det ærede Medlem selv, anser hans Forslag for ganske haabløst. Naar det ærede Medlem vil begynde med Skatten ved 800 Kr. og ikke vil have nogen med under 800 Kr. — skønt man jo dog næppe kan sige, at 800 Kr. f. Eks. paa Landet er, hvad der er aldeles nødvendigt for overhovedet at eksistere — saa forekommer det mig, at ligesom han ved Skatteprocentens Størrelse havde saa stor en Tillid til Rigmændene, har han her for ringe Tillid til de smaa. Jeg tror, at mange Smaafolk, naar de overhovedet ere i Stand til at udrede en lille Stat, i og for sig vilde sætte Pris paa at gøre det, naar det er Bæleb, der langt fra kan overstige deres Evne. Jeg tror, de ville sætte Pris paa at føle, at ogsaa de bidrage til Samsundslivets Fremgang. I det mindste er det min Erfaring, at man hos de i økonomisk Henseende mindre velstillede fuldt saavel finder Offerberedvilighed over for Statens og Samsundets Anliggender som i de mere velhavende Klasser. Jeg synes, det var et underligt Stempel, det ærede Medlem her vilde sætte paa de mindre bemidlede. Ellers f. Eks. naar Talen er om den kjøbenhavnske Indkomstskat, har Fløjten en ganske anden Lyd. Jeg har læst gentagne Gange i „Socialdemokraten“ varme og indtrængende Opfordringer til Arbejderne om, at selv om de ikke havde en aarlig Indtægt af 1,000 Kr., skulde de dog tegne sig paa Skatteblanketten derfor, thi saa fik de kommunal Valgret, og det kostede jo ikke mere end 12 Kr. om Aaret eller saa og saa mange Øre om Ugen! Men her, hvor Talen dog kun er om 1 eller 1½ Kr. om Aaret, faar det ærede Medlem pludselig saa store Strupler! Som sagt, den stigende Skala have vi slet ikke glemt. Men maatte se vi paa vort Program noget anderledes, end det ærede Medlem og hans Venner se paa deres. Vi se saaledes paa vort Program, at det, der staar paa Programmet, er det Maal, som vi skulle søge at nærme os, og som vi skulle kæmpe for, men det er ikke Punkter, hvorom vi skulle sige: Alt eller intet! Vi søge at lempe os efter de praktiske Forhold, saaledes som de til enhver Tid ligge for. Det ærede Medlem og hans Venner derimod stille sig, som det synes, saaledes: Det staar paa Programmet, derfor skal det frem, selv om det ikke nytter det allermindeste! Men nu er det jo kommet frem, og saa synes jeg, at Tiden maatte være kommen for det ærede Medlem og hans Venner til at sige: Nu have vi luftet vort Program og kunne da